

ιδικήν του, περιοδικόν καὶ μεγάλην καλλιτεχνικήν(;) ἔκθεσιν περιοδεύουσαν εἰς Μιλάνον, Γένοβαν καὶ Φλωρεντίαν. Οἱ πίνακες τῆς φορτουριστικῆς ζωγραφικῆς ὑπάγονται εἰς τὰ ἔξης εἴδη: «Καθαρὰ ζωγραφική», «Πλαστικὸς δυναμισμός», «Δυναμικὴ διακοσμητική» μὲ διπλέδους ἀποχρώσεις, «Χρωματικὴ ψυχικὴ κατίστασις, ἀνεύ πλαστικῶν προαπασχόλησεων». Εἶνε ἔργα τῶν κ. κ. Μπάλλι, Νικοντερβίλ, Φοῦνι, Ρούτελο, Σερβάνι, Γράλλι καὶ ἄλλων. Ἰδού καὶ μερικοὶ τίτλοι: «Ποιήματα τοῦ τοίχου», «Ἀλφράβιτο μὲ ἐκπλήξεις...»

Ἄλλα καὶ θέατρον ἐφρόντισαν νὰ ἴδρυσον οἱ μελλοντισταί. Ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε στατικά. Ἡγουν ἀπὸ σύνθεσιν, αὐτονομίαν, ἀληγριότητα, ἀπομηματικότητα καὶ ονυγρομητότητα. Μὲ συγχροῦν ὅι ἀναγνῶσται μου ἀνδὲν κατάλαβαν τίποτε, τὸν βεβαιῶ διτὶ δὲν εἶμαι εντυχέστερος. Εἶνε ὅροι τῆς μελλοντιστικῆς αἰσθητικῆς. Τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης παραστάσεως περιελάμβανε δέκα πέντε δρματα, ἐκ τῶν δύοις ἄλλα ἐπαίχθισαν καὶ

ἄλλα ἀνεγνώσθισαν μετὰ σχολίων. Ἐννοεῖται, πρόκειται περὶ εἰκόνων μᾶλλον ἢ σκηνῶν. Ἰδοὺ καὶ ὁ τίτλος ἐνός δογματος. «Σταχτὶ + πόκανο + βιολέ + πορτοκαλί». Τὸ βιολέ συμβολίζει τὴν δηρτικότητα καὶ τὸ πορτοκαλί τὴν ποροδίαν τῶν διαποτατομένων εἰς βάρος τοῦ νοήμονος ποιον.

Ἐξ ὧντος τῆς μέροι τοῦδε μελλοντιστικῆς πνήσεως, παρατηρεῖ τις ἐν τούτοις ὅτι περιωρίσθη αὐτὴ μόνον ἐν Ἰταλίᾳ. Ο ἄλλος πόσμος ἀγνοεῖ ἐξ ἴδιας ἀντιλήψεως τὸ Μαρινέτεον αὐτὸ φροντι.

Αἱ γυναικεῖς κατακτοῦν ἔδαφος. Ψηφίζουν ἥδη εἰς Ἀγγλίαν, Λανιάν, Σουηδίαν, Νορβηγίαν, Γερμανίαν, Αὐστρίαν, Ἕνωμένας Πολιτείας, Αὐστραλίαν, Καναδᾶν, Οὐλανδίαν, Γαλλίαν. Τὰ δύο φῆλα ἐξισοῦνται εἰς δικαιόματα. Η Ἑλλὰς διατί νὰ καθυστερῇ; Ήστε τὰ σιγκροτηθῆ σινλαλητήριον τῶν γυναικῶν διὰ νὰ φηφίσουν;

ΔΑΦΝΙΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΙ

Ι' ΕΝΑ προσεντικὸν ἀναγνώστην ἐφιμερίδων, τίποτε δὲν εἶνε διασκεδαστικώτερον ἀπὸ μερικοὺς γλωσσικοὺς μαργαρίτας, διαποτατομένους σχεδὸν καθημερινῶς.

Ο ἀλιεὺς τῆς «Πενανοθήκης» συνέλεξε εἰς τὴν ἀπόχημα τοῦ τοὺς ἔξης εἰς διάστημα μιᾶς μόνον ἑβδομάδος:

Ἄπὸ εἰδησιν τῆς ἐστερινῆς ἐφιμερίδος «Αθ.»

«συνεσκέψθησαν περὶ τῆς ἐκτελέσεως διαφημισικῶν ρεκλαμῶν».

Τοιουτορόπως μανθάνουμεν ὅτι ἄλλο εἶνε ἡ διαφήμισις καὶ ἄλλο ἡ ρεκλάμα!

Ἄπὸ θεατρικὴν κριτικὴν τοῦ Μακκαβαίου εἰς τὴν «Ν. Ε.»

«Ἡ τραγωδός μιας δὲν ενδίσκετο ἀπλῶς εἰς τὸ πετσό τοῦ ϕόλου τῆς. Ἀπέδωσε τὴν σάρκα του...»

Συγχαίρομεν τὴν τραγωδὸν—δ. Κοτοπούλη—διότι ἔγινε καὶ δεοματέμπορος ἀπὸ τὸν σκυτοτόμον κριτικόν της.

Ἄπὸ τὴν ἐφιμερίδα «Ε.»

«Ἡ Ἰταλία συσπείρεται πέριξ τῶν πολιτικῶν τῆς ἀνδρῶν».

Οἱ «Romanesques» τοῦ Ροστάν μετεφρά-

σθησαν εἰς τὴν ἐφιμερίδα P. «Οἱ ιδιότροποι».

Ἄπὸ πλαγιώτιτλον τῆς ἐφιμερίδος N.

«Εἶνε αἱ ποῶται ἀκτῖνες φωτός, ἀκτῖνες σκοτίζονται, ἄλλα πάντως ἀκτῖνες».

Αἱ νὰ ἐννοήσῃ πανεὶς τὸν συντάκτην ζηεῖται τούλαχιστον ἀκτινοσκόπησις Ραιντγεν.

Ἄπὸ κύριου ἀρχηγού τῆς ἐσπερινῆς ἐφιμερίδος «Αθ.»

«Ὑπὸ αὐτοὺς τὸν ὄρον ηρειώθη τὸ σχέδιον τῶν Συμμάχων.»

Ἄπὸ τὴν ἐφιμερίδα «Εθν.»

«... τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀνθρωπολόγων περὶ τῆς κατωτεροτητος τοῦ ὄραιον φύλου».

Ἄπὸ τὴν ἐφιμερίδα B. T.

«Μεταξὺ τῶν συλληφέντων περιελαμβίνετο καὶ ὁ M. Δούξ τῆς Ἐσσῆς αὐτοπεοσάπωστος....»

«Ἡξενόραμεν ἔως τώρα τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν. Ἰδοὺ τώρα καὶ ὅτι συλλαμβάνεται πανεὶς αὐτοπεοσάπωτος καὶ οὐχὶ δι' ἀντιπροσώπουν.

Ἄπὸ τὴν ἐφιμερίδα «Ε.»

«Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ σινλαλητηρίου ἐγένετο ἀπείρως δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ...»

Ἄπὸ μίαν διατριβήν, δημιοπιευμένησαν εἰς τὴν ἐφιμερίδα «Α.»

«Πολλὰ φιλανθρωπικά ίδρυματα είνε **ηθικά βουστάσια** τοῦ μυθολογικοῦ Ανέγειον».

‘Απὸ χρονογράφημα τοῦ κ. Γ. Α. Β. εἰς τὸ «Ε.» Πρόσκειται περὶ τῆς Πρωτομαγιᾶς.

«Η καρδιὰ χρεύει μεγονέτον, τὸ αἷμα περνᾷ εἴθιτην εἰς τὰς φλέβας, ἢ σκέψις ἀνιπαροκτεῖ».

‘Απὸ χρονογράφημα τῆς ἑρμησερίδος «Β.Τ.» Πρόσκειται περὶ θεατρικοῦ ἔργου.

«Ο διασάχης θὰ τὸ καταποντίσῃ εἰ; τὸν βυθὸν τῆς τρομερᾶς ἀδιαφορίας του».

Πρόσκειται διῆλ. περὶ θαλασσοποιήσεως ἐννοιῶν, ἀφοῦ τὴν ἀδιαφορίαν χαρακτηρίζει ἡ σιωπὴ καὶ ὅχι ὁ τρόμος, ἢ τρικυμία καὶ ὁ καταποντισμός.

‘Αλλὰ καὶ ἡ μαγειρικὴ συνεισφέρει τὴν ἀρωγήν της εἰς τοὺς κομψοὺς χρονογράφους.

‘Απὸ χρονογράφημα τοῦ Σηράκ εἰς τὸν «Ν.» «Ο ὄνειρος εἶνε **χλιαρός** ως νὰ ἔρχεται ἀπὸ μίαν **βράχουσαν** χωτραν».

Ποῦ πρέπει ἀρά γε νὰ τοποθετήσωμεν ἀντὴν τὴν χύτραν καὶ ποίας διαστάσεις πρέπει νὰ

ἔχῃ διὰ νὰ φθάνῃ ὁ χλιαρός ὄνειρος εἰς τὸν χλιαρόν χρονογράφον ...

‘Ἐφημερὶς Κοιν.»

‘Υπογραφή: «Ειας διανοούμενος».

«Ο λόγος—χειρονομία τοῦ Ναπολ. Λαπαθιώτου, ἐρρίζθηκεν, ὥστε ψυχικὴ βολὴς ἀπὸ τὴν **σφενδάνα** μιᾶς ὑψηλόφυσονος λογικῆς».

‘Η... ταπεινόρροφων λογικὴ λέγει ἀπλούστατα ὅτι αὐτὰ εἶνε παραλογισμοί.

‘Αλλὰ μήπως φείδονται τὰ καθημερινὰ φύλλα καὶ τοῦ φύλου;

‘Απὸ κοιτικὴν συναντίας τῆς ἐφημερίδος «Α.»

·Εἴχομεν τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας **μαθητρίας** τῆς ἐν λόγῳ καθηγητοίας **κυρίου Χειτροπάκη**.

‘Απὸ κοιτικὴν τοῦ κ. Α. Καμπάνη εἰς τὸν «Β. Τ.»

«Η **περιοδολογία** τοῦ κ. Ψυχάρη ἀπομιμούμενη κακοτέχνως τὴν κουβένταν τοῦ λαοῦ **οευστοποιεῖ** παρὰ πολὺ τὸν πεζὸν λόγον» (! !)

·Ἐκαταλάβατε τίποτε; Οὔτε ὁ ἐποφαινόμενος

ΑΛΙΕΥΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ν Παρισίοις εἰς τὴν Γκαλερί Λά Μποεστ ἐγένετο ἔκθεσις ψηφιαριτῶν Ἑλλ., τοπείων τοῦ Ἐλβετοῦ Φρειδερίκου Μποασσοῦν. Παρόλασαν ἐν πικνῇ σειρᾷ εἰσόντων αἱ Ἀθῆναι, ἡ Οἰνωπία, οἱ Λελιφοί, ἡ Κερῆτη, αἱ Μινώιναι, ὁ Ὄλυμπος, τὰ Μετέωρα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει ώραιον γραφικὸν καὶ ἐνδοξόν. Εἰς τὴν ἔκθεσιν, ἡπιεῖσε σκοπὸν κυρίως τὴν γνωριμίαν τῆς Ἑλλάδος, διωργανώθη σειρὰ διαλέξεων ὑπὸ τὸν τίτλον «Η αἰλούνια Ἑλλάς». Πρώτος διμήνησεν διάσημως Ἀνατολιστής κ. Βίκτωρ Μπεράρ, περὶ τοῦ θανάτου τῆς Καλλ. φοῦς. Ἡ θέλησε νὰ ἀποδείξῃ διὰ διαρροής παὶ τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διαξισίας ἑπτῆρος καὶ διὰ βάσιν τῆς γνώμης τοῦ ἔλλαβε τὴν ὑπαρξίν τῆς νίσσου τῆς Καλλιφοῦς, ἡν̄ μεωρεῖ ενδισκομένην παρὰ τὸ Μαρόκον. Εἰς ἄλλας διαλέξεις διμήνησαν οἱ κ. κ. Ντανιέλ Μποβή (ὁ Ὄλυμπος), Γάστων Ντεσσάν (ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς καὶ αἱ νῆσοι τῆς), Τεσφίλ (τὸ Ἑλληνικὸν Αιμόνιον ἐν τῇ Τέχνῃ), Κάρολος Ντίλ (ἡ Βυζαντινὴ Μακεδονία), Λούΐ Μπερτόρ (ἡ Ἑλλὰς τοῦ Η ίου καὶ τῶν τοπεών), Ἀλβέρτος Κροναξὲ (τὸ Ἑλληνικὸν Αιμόνιον ἐν τῇ Φιλοίογᾳ), Ἀν-

δοεάδης (ἡ Ἑλλὰς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου) Φελίξ Σαρτιώ (ἡ Ἑλληνικὴ Μικρὰ Ασία).

Εἰς τὴν ἔκθεσιν Μποσσοῦ, ἐξετέθη καὶ σειρὰ ἰγνογραφημάτων τοῦ κ. Λύτσα Δετεικονίζοντων ἐπεισόδια τῆς τραγωδίας τῶν Ἐλλήνων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, θυμάτων τῶν Βουναγάδων, δυνατῶν εἰς ἔκφρασιν. Ἐπίσης ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ ἐν Παρισίοις γλύπτου κ. Κωνστ. Δημητριάδου. Πρόδη τούτοις ἐξετέθησαν ἐκμαγεῖα ἀργάλων Ἑλλ., ἀγαλμάτων ἐξ Αθηνῶν σταλέντα, ἐν οἷς τὸ δωρηθὲν εἰς τὸ Βέλγιον ἀγαλμα τῆς Θέμιδος, διὰ τὸν μεριμνασίαν διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

— Εἰς τὸ τεῦχος ἀρ. 496 τοῦ «*Meicure de France*» δ. κ. Δ. Αστερούτης (Λεμπέγκ) δημοσιεύει τὴν τοίμην φιλολογικὴν νεοελληνικήν κοιτικὴν τοῦ. Γράφει διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δημοτικῆς εἰς τὰ σχολεῖα, διὰ τὸ Δελτίον τοῦ «*Επιπαιδευτικοῦ* διμίλουν καὶ διὰ τὴν μελέτην τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου περὶ τῆς Ἑλλ. γλώσσης κατά τὰ ἔτη 1914—1916.

— Ο πρὸ ἐτοῦς ἀποθανόντος Γάλλος συγγραφεὺς Οκτάβιος Μιρμπώ ἦτο κάτοχος πλουσίας συλλογῆς ἀντικειμένων τέχνης. Ἡδη ἡ χήρα Μιρμπώ πωλεῖ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ὅπως συλλέξῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς ἴδρυσι.